

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana 12 Data 04 de mar de 2008

Gent d'ordre, combatius i resignats

l'escaire

[MIQUEL PAIROLÍ.](#)

En la manifestació de dissabte, a Perpinyà, contra la línia de molt alta tensió, era remarcable veure els alcaldes i autoritats del Rosselló desfilar vestits segons correspon al càrrec, lluint la banda republicana tricolor. Entre ells destacava l'alcalde de Perpinyà, Jean-Paul Alduy, que, segons els pronòstics, diumenge començarà a ser reelegit i el dia 16 ho serà del tot. Alduy i d'altres càrrecs nord-catalans són del partit de Sarkozy, la UMP, però això no els impedia ser a la manifestació al costat de polítics socialistes. Al Principat, la qüestió es planteja de manera diferent. A la manifestació de Perpinyà hi era el conseller Puigcercós, però sense corbata. Aquí no gastem banda tricolor, entre altres raons perquè no tenim república. Però Puigcercós, quan fa de conseller, du corbata i vol que els subordinats en portin. No duia corbata.

A la Catalunya del Nord, la protesta contra la THT va començar abans que aquí i més unànimement. Després, s'ha estès a una banda i l'altra de les Alberes, però al sud, encara que l'oposició es fa sentir, la gent d'ordre ja ha pres partit: la MAT s'ha de fer. Al Principat, en l'afer de la MAT i en d'altres de similars, estem atrapats en la dialèctica que s'estableix entre gent d'ordre, combatius i resignats. Gent d'ordre: els partits majoritaris, socialistes, convergents, populars i les organitzacions econòmiques i empresarials. Són favorables a la línia, amb les torres més o menys pintades de verd, però travessant el país amb els fils ben amunt al servei del progrés i de la seguretat energètica. Els combatius, a qui alguns anomenen els de la cultura del no, no es volen empassar el discurs del progrés i de la necessitat, que consideren una trampa per dissimular interessos i negocis particulars. Oposició ferma. I, entre gent d'ordre i combatius, hi ha un coixí de ciutadans dominats pel fatalisme. Són els qui pensen que el poder és massa fort, que aquestes coses no es poden aturar i que no val la pena esgargamellar-se. El que va passar amb la línia de les Gavarres, per exemple, els dona arguments...

